

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ Μιχάλης Τσιτσιάνης

Αντώνης Σαμαράς: Άλογα

«Κυρία Μέρκελ», της λέει ο δημοσιογράφος, «δεν είστε πια καγκελάριος· αλλά φαίνεστε ακριβώς ίδια όπως πριν». «Και τι είχατε φανταστεί δηλαδή;», αντιδρά η Μέρκελ. «Οτι θα εμφανιζόμουν με αλογοουρά;». Αντώνης Σαμαράς: Άλογα-1 Ανακοινώνοντας τη μετενσάρκωσή του σε ίδρυμα, ο Αντώνης Σαμαράς δεν εμφανίστηκε με αλογοουρά. Δεν εξέπληξε κανέναν. Ήταν απaráλλαχτος ο παλιός Σαμαράς – σαν τη Μέρκελ, την οποία έψεξε χωρίς να ονοματίσει. Για την ακρίβεια, ήταν ο πολιτικός εαυτός του όπως σταδιοδρόμισε πριν από το 2012 και μετά το 2014. (Ο Σαμαράς που διέλαμψε βραχέως με άλλη «κόμμωση», στο διάστημα από το 18,85% στις πρώτες εκλογές του 2012 έως τις ευρωεκλογές του 2014, ήταν παρένθεση).

Όλες οι ευάριθμες συνεντεύξεις και ομιλίες που έχει δώσει ο πρώην πρωθυπουργός στα χρόνια μετά την αποχώρησή του από την ηγεσία επαναλαμβάνουν το ίδιο ιδεολογικό συνταγολόγιο. Ο σαμαρικός κόσμος είναι γεμάτος δόλιους εχθρούς (οι Σκοπιανοί, οι μετανάστες, οι ακτιβιστές και οι δικαιωματιστές της πολιτικής ορθότητας) και νεκρούς ήρωες (ο Μιτερράν και η Θάτσερ, ο Μίκης και ο Ελύτης, ο Αβέρωφ). Είναι ένας κόσμος στον οποίο πρέπει διαρκώς να είμαστε σε πολεμική εγρήγορση (για «ιδεομαχίες», όπως είπε) προκειμένου να μη μας πάρουν την πατρίδα, τη θρησκευτική μας πίστη, ακόμη και το φύλο μας (αφού δεν πρέπει να επιτρέψουμε να πληγούν «τα ιερά πρόσωπα του πατέρα και της μητέρας»).

Αυτό το μείγμα ανασφάλειας και νοσταλγίας («τα σχολεία ήταν καλύτερα πριν από σαράντα χρόνια») δεν είναι σύμπτωμα της ηλικίας. Τα υλικά αυτά συγκροτούν, σε επίπεδο συνθηματολογίας και ψυχολογίας, το ρεύμα που στις μεγάλες δημοκρατίες – όπως

ΣΚΙΤΣΟ ΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΠΕΤΡΟΥΛΑΚΗ ΣΤΗΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

οι ΗΠΑ, η Γαλλία και η Ιταλία – βρίσκει εκλογικό έδαφος στην αντιπαράθεσή του με την Ευρώπη, την παγκοσμιοποίηση, και τη «συστημική» Κεντροδεξιά. Στην περίπτωση, βέβαια, του πρώην πρωθυπουργού, οι φοβίες αυτές δεν θα μπορούσαν να διατυπώνονται με λαχτάρα μιας νέας εκλογικής Ανοιξης. Ο χαρακτήρας των εξωτερικεύσεων ήταν ιδρυματικός. Αν κάτι αντίχρησε στο πολιτικό παρόν, είναι οι παραπληρωματικές αναφορές Σαμαρά στις παρακολουθήσεις και την επιβεβλημένη ενόπτιση του κόμματος. Φορτωμένος με το άχαρο προνόμιο να έχει δύο πρώην πρωθυπουργούς στην κοινοβουλευτική του

ομάδα, ο Κυριάκος Μητσοτάκης δεν είχε αισθανθεί τον ίσκιο τους, πριν από τις παρακολουθήσεις. Τώρα αμφότεροι ενεργοποιούνται, όχι για να τον αμφισβητήσουν ευθέως. Αλλά για να σκάψουν μια τάφρο – την περίμετρο που ορίζει την «εκτροπή». Τι σημαίνει αυτό στην πράξη; Οτι όσο ο Μητσοτάκης προηγείται – και έχει ρεαλιστική προσδοκία για μια δεύτερη εντολή – κανείς δεν έχει συμφέρον να εκτροχιάσει το όχημα, στο οποίο όλοι επιβαίνουν. Άλλη σημασία έχει να είσαι πρώην σε ένα κόμμα που κυβερνά· και άλλη, αν είσαι μια εσωκομματική αλογόμυγα στην τσακισμένη ράχη των πτηνών.

ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΟ Νίκος Μωραΐτης

Μυρίζει βούρκος

Η εικόνα του Πρωθυπουργού στη Βουλή δε χρειάζεται ιδιαίτερη ανάλυση. Ο Μωυσής δεν κουβαλούσε δέκα εντολές αλλά ένα χαρτάκι στη μέση τσέπη: «Έφυγες και δεν το ξέρεις».

Στα προφανή, η σοκαριστικά επίμονη άρνησή του να απαντήσει αν η ΕΥΠ, που έχει υπό τον έλεγχό του, παρακολουθούσε τους αρχηγούς των Ενόπλων Δυνάμεων, η άτακτη φυγή, η αδυναμία ελέγχου της κατάστασης.

Και βέβαια, αυτό το απέραντο μπιστοτακικό θράσος, που το είχε αυτούσιο και ο μπαμπάς. Το θράσος του να πετάς την πιο χυδαία λάσπη χωρίς κανέναν ενδοιασμό και με μειδίαμα στα χείλη.

Ήταν τόσο τραγική η χθεσινή του παρουσία στη Βουλή, ώστε ακόμη και το καταπληκτικό σαρδάμ του «το βάρος της απόδειξης το έχει αυτός που κατηγορείται, όχι αυτός που κατηγορεί» πέρασε στα ψιλά. Διότι τι να πρωτοσυγκρατήσεις από ένα ναυάγιο; Προσωπικά, θα ήθελα να σταθώ σε μία λιγότερο τρανταχτή στιγμή του χθεσινού μπιστοτάκειου Βατερλώ. Σε αυτό το επιχείρημα που χρησιμοποίησε επανειλημμένως:

«Ποιους θέλατε να ξεπλύνετε, κύριε Τσίπρα, αλλάζοντας τον Ποινικό Κώδικα λίγες μέρες πριν από τις εκλογές;». Το ρώτησε και το ξαναρώτησε. Και αυτό το σημείο είναι αποκαλυπτικό του τρόπου σκέψης του σημερινού πρωθυπουργού.

Ψάχνει να βρει ποιους πήγε να «ξεπλύνει» ο Τσίπρας ψηφίζοντας έναν νόμο, γιατί του είναι αδύνατο να διανοηθεί ότι ένας πρωθυπουργός μπορεί να ψηφίζει νόμους για λόγους διαφορετικούς από το ξέπλυμα.

Αυτό το ερώτημα Μητσοτάκη δείχνει τον τρόπο με τον οποίο ο ίδιος νομοθετεί εδώ και τριάμισι χρόνια.

Μια για να διασώσει αυτούς που έκλεισαν μαύρο χρήμα.

Μια για μοιράσει τα τιμάρια του Κράτους.

Μια για να χαρίσει την Παιδεία στους κολλεγιάρχες.

Μια για να χαρίσει την Υγεία στους ιδιώτες.

Ξέπλυμα, κατήρια, απευθείας αναθέσεις, πάρτι ημετέρων. Τριάμισι χρόνια – Μία πολιτική – Ένα κίνητρο.

Οπότε, γιατί Τσίπρα φαγώθηκε να αλλάξεις τον

Ποινικό Κώδικα λίγο πριν από τις εκλογές; Μήπως γιατί γι' αυτόν εργάστηκαν επί σειρά ετών οι πλέον επιφανείς καθηγητές και νομικοί της χώρας; Όσοοχι, Τσίπρα. Κάποιον ήθελες να καλύψεις.

Και ο πρωθυπουργός του σκότους δεν το έχει σε τίποτα να ανοίξει τον σκουπιδοτενεκέ της Ιστορίας για να βγάλει από μέσα ονόματα: Κοντονής, Λαφζάνης, Κωνσταντοπούλου...

Δεν είναι φοβερό να κατηγορείσαι – από διασταυρωμένες δημοσιογραφικές πηγές – ότι παρακολουθούσες το μισό υπουργικό σου συμβούλιο, όλους σου τους δελφίνους, τους αρχηγούς των Ενόπλων Δυνάμεων, επιχειρηματίες, δημοσιογράφους, φίλους φίλων και γνωστούς γνωστών, κι εσύ να απαντάς «Πιτσιόρλας, Πιτσιόρλας, Πιτσιόρλας»;

Ποτέ κανένας πρωθυπουργός δεν είχε πάθει την ασθένεια της αποξένωσης από την πραγματικότητα σε τέτοιο βαθμό. Ο Κυριάκος Μητσοτάκης έχει χάσει την αίσθηση της όσφρησης. Αυτό που μένει είναι να δούμε αν την έχουν ξαναβρεί οι πολίτες ή αν έχουν συνηθίσει τη μυρωδιά αυτού του βούρκου ως ένα νέο τοπίο ζωής.